

«Έργον δὲ Μοναχοῦ, μὴδὲ τοῦ ταύτῳ
ὀνέσασθαι κοινοτομεῖσθαι τοῦ Εὐαγγελίου».

Ὁ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Μηνιαία ἑκδόσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Γ'

Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 1996

Ἀρ. Φύλλου 16 (54)

ΠΟΙΟΣ Ο ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟΣ . . .

Ἡ νύχτα ἔχει προχωρήσει ἀρκετὰ ἐνῶ ἐγὼ μό-
νος στὸ κελλὶ μου προσπαθῶ, μὲ συντροφιά τὶς ἑ-
ρὲς εἰκόνες καὶ τὸ ἱλαρὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ, προσ-
παθῶ νὰ θρῶ γιὰ ποιὸ ἀκριβῶς λόγο ἐπικρατεῖ σή-
μερα στὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἅγιον Ὁ-
ρος αὐτὴ ἡ φοβερὴ ἀφασία γιὰ τὰ θέματα τῆς πί-
στεως, ἀφασία ποὺ χρόνια τώρα ἔχει περάσει πιά
στὴν περιοχή τῆς ἀποστασίας. Ἡ, γιὰ νᾶμαι πιὸ ἀ-
κριβὴς καὶ δίκαιος, ἀσχολοῦνται καὶ μὲ τὴν πίστη
ἀπόδειξη τὰ κηρύγματα γιὰ τοὺς χιλιαστὰς, παπι-
κούς, καὶ σπανίως τοὺς μασόνους, ὅπως ἐπίσης καὶ
τὰ σχετικὰ φυλλάδια καὶ βιβλία. Αὐτὸ ὅμως ποὺ
δὲν κάνουν εἶναι ὅτι δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ ἐλέγξουν
διὰ λόγου καὶ πράξεως, σύμφωνα μὲ τὴν ὀρθόδοξη
παράδοση, τοὺς κακοδόξους προΐσταμένους τοὺς ἡ
καὶ συναδέλφους τοὺς, οἱ ὁποῖοι δεκαετίες τώρα κη-
ρύττουν τὸ αἰρετικὸ πιστεύω τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἔ-
τσι κατ' αὐτοὺς ἡ πίστη τῶν Ὀρθοδόξων δὲν εἶναι
μ ο ν α δ ι κ ὸ ς δρόμος σωτηρίας ὑπάρχουν καὶ
ἄλλοι δρόμοι ποὺ ὁδηγοῦν ἐ ξ ἴ σ ο ο ὑ μὲ τὴν
Ὀρθοδοξία πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν σωτηρίαν.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ τὸ 1990 ὑπεγράφη στὴν
Ἑλβετία ἡ ἔνωσις μὲ τοὺς αἰρετικούς Μονοφυσίτας,
τοὺς ὁποίους ἀπὸ τὸν πέμπτον αἰῶνα ἔχει καταδικά-
σει ἡ Ἐκκλησία διὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων! Τὸ δὲ
1993 εἰς τὸν Λίθانون ὑπεγράφη ἡ ἔνωσις τῶν Ὀρθο-
δόξων μετὰ τῶν Οὐνιτῶν καὶ Παπικῶν! Τὴν ἔνωσιν
ἐπεκύρωσε καὶ ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος στὴν
τελευταία συνάντησή του μὲ τὸν πάπα, ὅπου μετὰ
τὸ οὐνιτικὸ συλλεῖτουργο ποὺ εἶχαν στὴν Ρώμην,
συνυπέγραψαν τὸ κοινὸν ἀνακοινωθέν, τὸ ὁποῖον ἐ-
πικροτεῖ τὰ γεγόμενα στὸ Λίθانون. Ἀλλὰ μόνον αὐ-
τά; Ἀκόμη καὶ τὸν Μωαμεθανισμόν καὶ τὰς λοιπὰς
εἰδωλολατρικὰς θρησκείας τὰς θεωροῦν οἱ συγκρι-
τιστὰι οἰκουμενιστὰι ὅτι ὁδηγοῦν στὸν Θεόν. Ὡλων
αὐτῶν τῶν κακοδοξίων ἀρχιτέκτων καὶ ὑπερασπι-
στῆς καὶ διάκονος ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος,
τὸν ὁποῖον ἀναμένουν τὸν προσε-
χῇ Μάιον εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Μητρόπολιν Πα-
ροναξίας, διὰ νὰ τιμήσουν οἱ ἐπίσημοι καὶ ὁ ἀγνοῶν
ἐν πολλοῖς λαὸς τῆς Ἑλλάδος.

Νὰ ὑποδεχθοῦν ποῖον; Ὅχι μόνον ἕνα α ἰ ρ ε-
τ ἰ κ ὸ ν ἀλλὰ καὶ ὁ θ ρ ἰ σ τ ῆ ν τῶν Ἑλλή-
νων! «Πῶς ὅμως εἶναι δυνατόν ἡ Ἑλλάς νὰ ὑποδε-
χθῇ τιμητικῶς ἕνα πατριάρχην ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπο-
δεξι/μένως μισέλλην;», διάβασα νὰ γράφει ἕνα
ἔντυπο, ποὺ πρὶν λίγο καιρὸ εἶχα λάβει καὶ τὸ ὁ-
ποῖον συνέχιζε μὲ τὰ ἐξῆς: «Δὲν ἀποτελεῖ τοῦτο ἀτι-

μίαν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ὀφείλει τὴν ἐλευθερί-
αν τῆς εἰς τοὺς ἥρωας τοῦ 1821, τοὺς ὁποίους ὁ κ.
Βαρθολομαῖος καθυβρίζει; Διότι, ὡς γνωστόν, ἀφοῦ
ἐγράφη πολλάκις εἰς τὸν τύπον, εἶπε καὶ τοῦτο τὸ
ἀπίστευτον, ὅτι δῆθεν «...δυστυχῶς οἱ δυὸ λαοὶ
(Τοῦρκοι καὶ Ἕλληνες) διέκοψαν τὴν ὀ π έ ρ ο-
χ ἡ σ υ μ β ῖ ω σ ῆ τῶν 400 χρόνων» (δηλαδὴ τὴν
Τουρκικὴν δουλείαν τῶν Ἑλλήνων!!) ὅταν ξεσηκώ-
θηκαν κατὰ ξ ε θ ρ ά κ ω τ ο ἰ τὸ 1821 καὶ δημι-
ούργησαν τὶς γνωστὲς προστριβές...»!!! (Αὐριανή,
26.10.91).

Προσφάτως δὲ ἔγραψε ὁ τύπος: «Υπὲρ ὅχι μόνον
τῆς τελωνειακῆς σύνδεσης, ἀλλὰ καὶ τῆς πλήρους
ἔνταξης στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση εἶναι ὁ Οἰκ. Πα-
τριάρχης Βαρθολομαῖος...» (Ἐλευθερ/πία Ἰαν. 15).

Στόχος του τὰ πιθανὰ πλεονεκτήματα ποὺ θὰ
προκύβουν γιὰ τὸ Φανάρι, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς
ἀρνητικὰς ἐπιπτώσεις στὸν Ἑλλαδικὸν χῶρον ἀπὸ τὸν
θάρβαρον καὶ ἀντιδημοκρατικὸν ἑταῖρον...

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀνωτέρω εἶναι καὶ ψευδοπα-
τριάρχης. Διότι, ἐνῶ «αἰρετικὸς ἐστὶ... ὁ μικρὸν γοῦν
ἐκκλίνων τῆς ὀρθοδόξου πίστεως», ὁ κ. Βαρθολομαῖ-
ος παρεκτρέπεται σὲ πολλὰ καὶ μεγάλα, ὡς θὰ φα-
νῇ κατωτέρω.

Α) Παραβαίνει συνεχῶς καὶ προκλητικῶς τὴν
ἀπόφασιν τῶν ἁγίων πατέρων καὶ Συνόδων ποὺ ἀ-
ναφέρει ὅτι «πρέπει νὰ ἀναθεματισθῇ πᾶσα αἵρεσις»
(Α' Κανὼν τῆς Β' Οἰκουμ. Συνόδου). Αὐτὸς ὅμως
πράττει τὸ ἀντίθετον.

Β) Καὶ ὅχι μόνον δὲν ἀναθεματίζει τὰς διαφό-
ρους αἵρέσεις, ἀλλὰ καὶ διακηρύττει ἀναιδῶς ὅτι
τὰς ἀ ν α γ ν ω ρ ῖ ζ ε ἰ ὡς Ἐκκλησίας, ἥδη ἀ-
πὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ποὺ ἀνῆλθε στὸν Θρόνον. Ὅ-
σο δὲ ἀφορᾷ τοὺς ἱεροὺς Κανόνες ποὺ ἀπαγορεύ-
ουν μὲ καθαίρεση μιὰ τέτοια ὁμολογία καὶ πράξη,
αὐτὸς καταφρονεῖ τελείως τὴν φωνὴν τοὺς ἀποκαλῶν
αὐτοὺς «τείχη αἰσχύους»!! (Ἐπίσκεψις, 15.6.'89).

Γ) Ἐν συνεχείᾳ δὲ τὴν παράνομον αὐτὴν ἀνα-
γνώρισιν τῶν αἱρέσεων προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλῃ ὅχι
μόνον εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀλλὰ καὶ τὰς λοιπὰς
Ἐκκλησίας, ὅπως συνέβη καὶ μὲ τὸν πατριάρχην
Ἱεροσολύμων, ὁ ὁποῖος ἡρνήθη νὰ δεχθῇ ὡς ὀρθο-
δόξους τοὺς αἰρετικούς Μονοφυσίτας.

Δ) Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ μέγας αὐτὸς ἀποστάτης
τῶν ἐσχάτων τούτων χρόνων οὐδέποτε κατηγορήσε-
τις σατανολατρικὰς συμπορευχὰς τῆς Ἀσσίζης Ἱ-
ταλίας τοῦ 1986 τῶν οἰκουμενιστῶν μὲ ἀρχηγὸν τὸν
πάπαν. Σ' αὐτὲς ἔλαβον μέρος ὅχι μόνον οἱ χριστια-

νικές αίρέσεις, αλλά και Έβραίοι, Μουσουλμάνοι, Βουδιστάι, ειδωλολάτραι, μάγοι κ.λ.π.

Ίδου, πάλιν, διατί ὁ κ. Βαρθολομαῖος μετέχει ἀμετανόητος εἰς σατανοκρατικά συνέδρια οἰκουμενιστῶν, ὅπως ἐκεῖνο τῆς Καμπέρα Αὐστραλίας τὸ '91, ὅπου ἔγιναν τέτοια δαιμονικά ξεφαντώματα, ὥστε ἕνας προτεστάντης ἀναγκάστηκε νὰ γράψῃ: «Ἡ θέσις τοῦ Π.Σ.Ε. ὅτι αἱ ειδωλολατρικαὶ θρησκείαι θὰ κερδίσουν τὸν οὐρανὸν χωρὶς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, καθιστᾷ τὸν ἴδιον τὸν Χριστὸν ἕνα ἀπατεῶνα, ὅταν λέῃ: «οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρὸς τὸν πατέρα, εἰμὴ δι' ἐμοῦ». Τότε ὁ Παῦλος εἰς μάτην ἠγάλλωσεν τὴν ζωὴν τοῦ καὶ εἰς μάτην ἔγραψε τὶς ἐπιστολὰς τοῦ ποῦ σκόρπισαν τὸν Χριστιανισμὸν στὸν ρωμαϊκὸν κόσμον. Ἡ Βίβλος ἔσφαλε ἀπορρίπτουσα τὰ εἰδωλα εἰς τὴν δευτέραν ἐντολήν. Τὸ Π.Σ.Ε. ὑποβιβάζει τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν ειδωλολατρῶν ἡγετῶν καὶ τὸν κάνει μίαν ἀπὸ τὰς πολλὰς ὁδοὺς πρὸς τὸν Θεόν!.. "Ἐνα σατανικὸν πνεῦμα ἢ πνεῦμα-τα παρήγαγον ἕνα σατανικὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ Π.Σ.Ε.! Ὁ Χριστὸς τοῦ Π.Σ.Ε. στὴν Αὐστραλία οὐδέποτε ἦλθε ἐκ τῶν οὐρανῶν, οὐδέποτε ἐπέστρεψε εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ δὲν δύναται νὰ πάρῃ κάποιον στὸν οὐρανόν. "Ἐνα ξένο καὶ σατανικὸ πνεῦμα καὶ πνεῦμα-τα, αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο εἶδος τοῦ Χριστοῦ ποῦ θὰ ἠδύνατο νὰ προσκληθῇ γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὶς κραυγὰς τῶν οἰκουμενιστῶν... Ἡ Αὐστραλία ἀπεκάλυψε τὸ βάθος τῆς ἀποστασίας ποῦ ἐνεργεῖται διὰ μίαν παγκόσμιον Ἐκκλησίαν καὶ ἡ ὁποία ἔχει περιγραφῇ ὡς «Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν, ἡ νύμφη τοῦ τελικοῦ ἀντιχρίστου...». (ORTHODOX CHRISTIAN WITNESS, 5.8.'91).

Καὶ ὅταν τυχὸν ταῦτα προβάλλωνται ἀπὸ θιντεοκασσέτες, οἱ οἰκουμενισταὶ χαλοῦν τὸν κόσμον, διὰ νὰ σταματήσουν τὶς ἐκπομπὰς καὶ νὰ τὶς ματαιώσουν μὲ ἐγκληματικές προφάσεις, ὡς ἔπραξε προσφάτως ὁ Δημητριάδης κ. Χριστόδουλος ἀπὸ τὸ κανάλι τοῦ ΤΗΛΕΤΩΡΑ.

Οἱ μέλλοντες λοιπὸν νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν Βαρθολομαῖον εἰς Ἀθήνα καὶ Παροναξία, δὲν θὰ ὑποδεχθοῦν ὀρθόδοξον πατριάρχην ἀλλὰ ψευδοπίσκοπον καὶ ψευδοπατριάρχην, ὅπως τὸν χαρακτηρίζουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες. "Οσοὶ δὲ θὰ συνεργήσουν διὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ θὰ σκοπεύουν τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς καὶ θὰ τοὺς οδηγήσουν εἰς παγίδα, ἀφοῦ θὰ τοὺς προτρέψουν νὰ ὑποδεχθοῦν προθατόσχημον λύκον, ἀμαρτάνοντες οὕτω θανασίμως.

Οἱ ἀνωτέρω, σκέφθηκα, εἶναι τελείως ἀδικαιολόγητοι, ὅχι μόνον διότι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ ἐκκλησιαστικὸς τύπος ἔχει ἐπισημάνει τὴν πτώσιν εἰς τὴν πίστιν τῶν πατριαρχῶν τοῦ Φαναρίου, ἀλλὰ καὶ διότι τὰ «κακουργήματα» τοῦ κ. Βαρθολομαίου τὰ βλέπουν καὶ ἀπὸ τὴν τηλεόρασί τους.

Παραθέτομεν ἕνα χαρακτηριστικὸν ἀπόσπασμα ἐκκλησιαστικῆς ἐφημερίδος δημοσιευθὲν τὸ 1982.

«Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ στὸ πατριαρχικὸ θρόνον τῆς Βασιλεύουσας ἀνέβηκε ὁ Μελέτιος Μεταξάκης, ἕνας ἐσμός πρὸς ὁτῶν, μὲ ἐξάίρεσι τὸν πατριάρχην Μάξιμον τὸν Ε', λυμáίνεται τὸ Πατριαρχεῖο. Ὁ Ἀθηναγὸρας ἦταν ἐκεῖνος ποῦ ἔβλαψε περισσότερο ἀπὸ ὅλους τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸ Φανάρι. Καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του κανένας δὲν βρέθηκε νὰ σταματήσῃ τὸ δῶσιμον Πατριαρχεῖο ἀπὸ τὸ κατρακύλισμά του. Ἔτσι, σήμερα, τὸ Πατριαρχεῖο περι-

στοιχίζεται ἀπὸ άτομα, ποῦ εἶναι ἐντελῶς ἄγνευστα ἀπὸ τὴν ὀρθοδοξίαν, ποῦ εἶναι ἀμφίβολο ἂν πιστεύουν καὶ σ' αὐτὸν τὸν Θεὸν ἀκόμα, ποῦ δὲν παύουν ὅμως νὰ τὸν ἐμπορεύονται καὶ ἐμπαίζουν σαρκαστικά. Γιατί, ἂν πίστευαν, κανένας τοὺς δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ παριστάνῃ τὸν κληρικὸ ἀπὸ αὐτοῦς. Καὶ γι' αὐτό... ξεπουλοῦν τὴν Ὀρθοδοξίαν σὲ τιμὴ εὐκαιρίας! (Ὁρθόδοξος Τύπος, 25.6.82).

Μετὰ ἀπὸ τέτοια κείμενα καὶ τὶς δημόσιες ἐμφανίσεις τοῦ πατριάρχου, ποῦ ὀλοφάνερα προδίδουν τὴν μοναδικότητα τῆς Ὀρθοδοξίας, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τὸν ἀνέχωνται ἐπίσκοποι, ἱερεῖς καὶ μοναχοί, ἰδίως τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ποῦ τὸν μνημονεύουν καθημερινῶς; Μέχρι πότε θὰ τὸν θεωπεύουν μὲ τὶς δῆθεν διαμαρτυρίες τους, ἐνῶ βλέπουν ὅτι καθημερινῶς θρασύνεται καὶ περισσότερο, ἀπεμπολῶν τὸν «θησαυρὸν τῆς ὑγιαίνουσας πίστεως»; Δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ εἶχαν διακόψει κοινωνίαν μαζί του συμφῶνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνες καὶ τὴν πατερικὴν διδασκαλίαν;

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος ὅμως δὲν εἶναι μόνον αἰρετικός. Ὅπως ὅλοι οἱ αἰρετικοί, εἶναι καὶ ἁδίκος. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸν τρόπον ποῦ συμπεριφέρεται πρὸς ὄσους δὲν τὸν προσκυνοῦν καὶ μνημονεύουν. Τότε ἀφήνει νὰ ἐκδηλωθῇ ὅλος ὁ «πλοῦτος» τῆς κακοδόξου καρδίας του... Ἔτσι στίς 20.5.1992 ἐξεδίωξε διὰ τῆς ἀστυνομίας τὴν ἀδελφότητα τοῦ Σκήτης τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐμνημόνευε λόγω τῶν οἰκουμενιστικῶν του ἐνεργειῶν. Εἰς τοῦτο φέρει μεγίστην εὐθύνην καὶ ἡ συμπράξασα Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἀθῶνος, ἡ ὁποία σύρεται δυστυχῶς ὡς κοπέλλι ὀπισθεν τῶν παρανόμων ἐπιθυμιῶν του. Ἐν συνεχείᾳ «κάλεσε τοὺς ζηλωτὲς ποῦ ἐγκαταβιοῦν στὴν Ἀθωνικὴ Πολιτεία—ὕπολογίζονται γύρω στοὺς τριακοσίους— εἰς μετάνοιαν καὶ ἀνάνηψιν» καὶ στὴν περίπτωσιν ποῦ ἀρνήθουν κάτι τέτοιο «νὰ ἀπέλθουν ἐκτὸς Ἀγίου Ὁρους, διότι αὐτὸ εἶναι ἔδαφος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ δὲν ἔχουν θέσιν εἰς αὐτὸ οἱ τὰ ἐναντία πρὸς αὐτὸ φρονούντες». (ΤΑ ΝΕΑ, 9.11.'92).

«Ἡ μὲ μνημονεύετε ἢ φεύγετε ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος. Τὸ τελεσίγραφο αὐτὸ ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ζηλωτὲς μοναχοὺς τοῦ Ὁρους ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησίν του γιὰ τὴν Κρήτη» (ΕΘΝΟΣ, 9.11.'92).

Ἀκόμη ἔθεσε τὸ ρητορικὸ ἐρώτημα: «μπορεῖ σὲ μιὰ οἰκογένεια τὰ παιδιὰ νὰ διαφωνοῦν μὲ τὸν πατέρα, τὸν ἀρχηγὸ τῆς οἰκογενείας;» (ΕΘΝΟΣ, 7.11.1992).

Βεβαίως εἰς τὰ ἀνωτέρω ὑπάρχουν πολλὰς ἀπαντήσεις, ἐγὼ ὅμως ἐκεῖνο τὸ θράδιν προτίμησα νὰ διαλέξω μία ἀπ' ὅλες τὴν ὁποίαν καὶ παραθέτω διὰ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Ἀγιορείτου»:

«Πολὺ καὶ λίαν πλανᾶται» ὁ κ. Βαρθολομαῖος λέγων τὰ ἀνωτέρω, καὶ ἂν νομίζῃ ὅτι θὰ περάσῃ ὁ διωγμὸς τῶν Ὀρθοδόξων Ἀγιορειτῶν, τὸν ὁποῖον ἐτοιμάζει ἐν πνεύματι αἰρετικῆς ἀδικίας. Πρῶτον, διότι «εἰς μετάνοιαν καὶ ἀνάνηψιν» καλεῖται ὁ ἴδιος, ποῦ εἶναι ἁδίκος καὶ αἰρετικός, καὶ ὅχι οἱ Ὀρθόδοξοι Ἀγιορεῖται. Δεύτερον, διότι, ὅπως ἕνας «πατέρας» δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀξίωσιν ὑπακοῆς ἀπὸ τὸν υἱόν του, ὅταν τὸν ἐξωθῇ εἰς τὴν ληστείαν, οὔτε ἀπὸ τὴν θυγατέρα του, ὅταν τὴν προάγῃ εἰς τὴν πορνείαν, οὔτω καὶ ὁ «πνευματικὸς πατέρας» δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀξίωσιν ὑπακοῆς, ὁ-

«φιλιόκε». Όμως ο ιερεύς μνημονεύει τον επίσκοπο των Ουνιτών και ο επίσκοπος των Ουνιτών τον πάπα και όλη η φαινομενική Όρθοδοξία πάει περίπαιτο. Μπορείτε να πείτε ότι δεν σάς ενδιαφέρει τί μνημονεύει ο ιερεύς, αφού η καρδιά σας είναι Όρθόδοξη; Θα μένατε να κοινωνήσετε σε μία Ουνιτική εκκλησία; Όμως σε μία νεοημερολογητική μένετε! Όλα φαίνονται Όρθόδοξα! Ό ιερεύς μπορεί να έχει ακόμη στην ένορία σας γένεια και μαλλιά και μπορεί να μη σάς έχουν στείλει ακόμη «προοδευτικών» ιεροκήρυκα. Όμως ποιόν επίσκοπον μνημονεύει ο ιερεύς; Και αυτός ο Έπίσκοπος ποίους πατριάρχας και αρχιεπισκόπους και Συνόδους μνημονεύει εκφώνως ή στα δίπτυχα; Μνημονεύουν τον Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαϊόν! Άν μάλιστα είσατε στην Βόρεια Έλλάδα, όταν λειτουργή επίσκοπος, θα ακούσετε το μνημόσυνο του Βαρθολομαίου εκφώνως. Και ο Βαρθολομαίος ποιόν έχει γραμμένον στα δίπτυχα και τον μνημονεύει σε κάθε λειτουργία; Τον άγιώτατο πρεσβύτερο άδελφό του, όπως τον ονομάζει, σε κάθε ευκαιρία, τον πάπα Ρώμης Ιωάννη - Παύλο. Γιατί λοιπόν φεύγετε από τους Ουνίτες, αφού έτσι κι άλλωστε τον πάπα μνημονεύετε;...

Και συνεχίζει ο όμολογητής συντάκτης φανερώνοντας ποίος είναι ο λόγος που οι όρθόδοξοι πιστοί δεν άπομακρύνονται από τους κακοδόξους ποιμένες τους. Και είναι τόσο άπλός! Διότι τους έχουν διδάξει, ότι όταν άπομακρυνθούν από κοντά τους θα θρεθούν... «έκτός εκκλησίας»! Καυτηριάζοντας την κακότητα αυτή διδασκαλία, γράφει: «Δηλαδή κατά την νεοορθόδοξον αυτήν διδασκαλίαν έν τός της Έκκλησίας θεωρείται όποιος κοινωνεί με τους πατριάρχες, επισκόπους κλπ., και άς κηρύσσουν αυτοί αίρετικά!», έκτός δέ Έκκλησίας θεωρείται όποιος δεν κοινωνεί με αυτούς. Ποία πλάνη!!!

Για να στηρίξουν όμως το άυθαίρετο αυτό κήρυγμά τους δεν επικαλούνται ούτε ένα πατέρα της Έκκλησίας! Αντιθέτως, αναφέρουν γνώμες διαφόρων νεοφανών, υπό των ανθρώπων και όχι υπό του Θεού τιμωμένων ως «άγιων», ως του Παΐσιου και Πορφυρίου, που η διδασκαλία τους στα θέματα της Όρθόδοξης πίστεως έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την όμόφωνη Άγιοπατερική Παράδοση και στάσι...

» Σήμερα τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα από την εποχή του άγιου Μάρκου του Εύγενικού. Και τουτό γιατί ο Ιγνάτιος Άντιοχείας, ο Βαρθολομαίος, ο Παρθένιος Άλεξανδρείας, ο Στυλιανός Αύστραλίας, ο Γρηγόριος Μ. Βρετανίας, ο Ιάκωβος Άμερικής, δεν κοινωνούν άπλως με τους αίρετικούς Λατίνους και τους Μονοφυσίτες, αλλά ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ». (Τεύχη Αύγ. - Νοεμ. 1995).

Ήλεκτρονικά φακελώματα

«Τό περιεχόμενον των ήλεκτρονικών φακελωμάτων με την χρήσιν μάλιστα των COMPUTERS δύναται να προσβάλει «την προσωπικότητα, την άνεξαρ-

τησία και γενικότερα την έλευθερία του ανθρώπου» (Τάσου Μαρίνου, Οι ήλεκτρ. ύπολογιστές και τό Δίκαιο, 1991, 2, σ. 78). Με την Σύμβασιν Σένγκεν και την ύπ' αριθμ. 11.099)24.11.94 όδηγίαν του Συμβουλίου της Εύρωπαϊκής Ένώσεως τό ήλεκτρονικό φακέλωμα επιβάλλεται ως εύρωπαϊκό, θα περιέχει όλα τα είδη πληροφοριών περί του προσώπου και θα είναι άνοικτό για την διασυνοριακή ροήν των στοιχείων σε όλα τα COMPUTERS των κρατών της Εύρώπης και όλου του κόσμου... Μάλιστα θα έχουν δικαίωμα προσβάσεως στα άρχεία ή CIA, ή DEA, τό F.B.I. κλπ.

Αυτές οι μεθοδεύσεις συμβάλλουν στην λειτουργία του άντιχρίστου μυστηρίου της άνομίας. Ό κωδικός στο γραμμωτό σύστημα UPC και EAN σ' όλα τα κινητά και άκίνητα ακόμη και ως Α.Μ.Κ.Α. - Ε.Κ.Α.Μ. στις κάρτες-ταυτότητες, γίνεται άποκλειστικός όρος συναλλαγών «και ίνα μή τις δύναται άγοράσαι ή πωλήσαι εί μη ό έχων τό χάραγμα, τό όνομα του θηρίου ή τον άριθμόν του όνόματος αυτού». (Άποκ. 13, 17).

Τό χάραγμα του άντιχρίστου έχει προβάλλει με όλη τη μεγαλοπρέπεία του στους κωδικούς προϊόντων και καρτών ταυτοτήτων. Όπως λέγει ο Άνδρέας Καισαρείας «και τό χάραγμα δέ του όλεθρίου όνόματος του άποστάτου πászιν επιθεΐναι σπουδάσει» (Ρ.Γ. 106, 340Α). Άναγκάζονται οι θιοτέχνες και πάντες οι παραγωγοί, πλούσιοι — μεγάλοι και πτωχοί — μικροί να παίρνουν γραμμωτά κώδικα και να σφραγίζουν τα έμπορεύματά τους. Έπομένως όπως λέγει ο Άρέθας Καισαρείας «Τούτο δέ — τό χάραγμα — εις γνώρισμα, φησί, του έμπορευτέου και μή». Όποιος δεν έχει αυτόν τον κωδικόν στα προϊόντα του ή στις ύπηρεσίες του ή στις κάρτες - ταυτότητές του, δεν θα έχει τον όρον άγοραπωλησίας, τό «γνώρισμα του έμπορευτέου». Τό σύστημα έχει επιβάλλει παντού, στα πάντα, την σφραγίδα του θηρίου... «και την ψήφον δέ του θηρίου πλατύναι πανταχοϋ επιτηδεύσει, έν τε ώναΐς (= άγορές) και πράσεσιν (= πωλήσεις) ίνα τοΐς τουτό μη λαμβάνουσι έκ της των άναγκαίων ένδεΐας θΐαιος έπαχθή θάνατος». (Ρ.Γ. 106, 340Β)...

«Άν παραδοθούμε στο πνεϋμα της εποχής μας και λησμονήσουμε ότι είμαστε άνθρωποι πλασμένοι «κατ' είκόνα και καθ' όμοίωσιν» Θεού, άν δεχθούμε να ζούμε και να συμπεριφερόμαστε ως άριθμοί, ως άβουλα όντα, που για την άνεση ή για την επιβίωσή τους δέχονται να προσκυνούν την όποιαδήποτε γραφειοκρατία, τί άλλο άπομένει; τί περισσότερο να κάνει ο άντίχριστος;» (Γ. Μαντζαρίδου, Όρθόδοξη Θεολογία και κοινωνική ζωή, Θεσ. 1989, σ. 132).

Έπομένως δεν επιτρέπεται να άναγκασθί ο λαός να άποδεχθί ήλεκτρονικές κάρτες - ταυτότητες και να παραβιάζεται όχι μόνο ο ίδιωτικός θίος, ή έλευθερία του προσώπου γενικά, αλλά και ή θρησκευτική συνείδησις και έλευθερία πίστεως, ή όποια προστατεύεται από τό Σύνταγμα. (άρθρ. 13, παρ. 1). (Έκ του σχετικού συνοπτικού ύπομνήματος του άρχιμ. π. Έμμ. Καλύθα).